

5. Prva ljubavna kava

I tako, nakon početne selekcije dvadesetak žena (od kojih su neke u startu pri dopisivanju odbacile mene jer im nisam odgovarao), uspio sam dogovoriti prvi sastanak sa njih tri u jednom danu. U četiri popodne imam čvenk sa Helenom u Pivnici u Savskoj, u osam sa Natalijom u Španskom kod Antunovića i oko pola deset navečer sa Renatom negdje u Novom Zagrebu (još se čujemo). Bio sam pun sebe naivno kalkulirajući kako ću evo već prvi dan imati tu čast odabrati ženu svog života jer sve tri su pri dopisivanju bile jednostavne, drage i nadasve privlačne. I jako mi je godilo kako su odmah pristale na sastanak jer meni je vrijeme izmicalo (hehehe, hladne noge po noći – zacvrči Cvrčak). Još krajem studenog sam kupio dvije ulaznice za doček Nove godine u Westinu jer nisam želio dočekati Novu sam samcat. Baš me zanima koju ženu ću usrećiti takvim „nobl“ dočekom.

Kupio sam ružu i točno u pet do četiri kročim u Pivnicu željno iščekujući visoku, atraktivnu ridokosu, sportski tip uz obavezan „fit“. Četrdeset šest godina, rastavljena, dvoje odrasle djece, oblači se „casual“, četverosobni stan na Kvatriču, novinarka u Vjesniku, neovisna, točna (mrzi kašnjenja), antialkoholičarka vesele naravi, elokventna, obožava filmove, Roliče i izlete u prirodu, proputovala pola svijeta i ono glavno: želi ozbiljnu vezu.

Pun optimizma (naivnosti, op. Cvrčka) zauzmem strateško mjesto preko puta ulaznih vrata i naručim svoju prvu ljubavnu kavu gledajući prema ulazu. Pedeset šest žena je ušlo (brojao sam od nestrpljenja), ali nijedna nije prišla mom stolu gdje sam odložio ružu kao znak prepoznavanja (znam kako je to staromodno, ali svi smo mi rođeni u prošlom stoljeću). Ne gubeći nadu jer tek je pola pet (alooo, napisala si da mrziš one koji kasne), naručim još jednu kavu i muškom odlučnošću odredim da čekam još samo 10 minuta. Točno u 16:56 otvore se vrata i uđe neki niski, loše pofarbani bakutaner od debelo preko šezdeset godina i kojih stotinjak kilica, preleti pogledom sve goste i sa širokim osmijehom krene ravno prema meni. Pristojno joj okrenem leđa jer ja imam sastanak sa

visokom i atraktivnom...

- Eeej, bok! Helena, moš' me zvat Heli. Kak si?

Okrenem se pun nevjerice i automatski prihvatim njenu ruku.

- Do...do... dobar dan, Vi ste sa portala?

Ne, nego s Marsa. Hehehe, dobro došao u svijet hlebinaca. – to se javio moj osobni Cvrčak, biće puno zlobe i zločestoće.

- Ofkors, a ti si Damir. Možemo odmah preći na ti... istih smo godina.

Pardon, ja još nemam niti četrdeset pet i Vi mi možete biti mama, pomislih. Zbunjen sto posto skočim da joj primaknem stolicu, ali me ona odrješito presiječe u pola pokreta:

- Šta ti je? Imam ruke, nisam invalid. Ajd ti samo sjedni pa da se na brzinu dogovorimo, žurim u butigu pa doma. Šta to piješ, jebote? Kava u pivnici? Pih i ti si neki muškarac!?! Koonobar, daj dve pive amo, ja plaćam.

Zemljo, otvori se. Ima li ijedan podatak u njenom profilu da je istinit?

Ima, žensko je, hehehe. Pogađate, to me zadirkuje onaj mali gad od Cvrčka.

- Oprostite gospođo, ali ja ne pijem... Vi samo dajte, slobodno.

Helena me prezirno pogleda pa iskapi i moje pivo, podrigne i nastavi monologizirati:

- Gospoja? Nisam ti ja nikakva gospoja... a nisi mi ni ti baš neki mužjak... konobar, daj još jednu rundu. Jebote, moram si pročistit mozak... jebu me na poslu stari moj, živa ludnica. Nije danas lako biti novinar. Trči vamo, leti tamo... da popizdiš. Kažem danas ja svom šefu, onom kuronji Tepšiću što sam mu prije tri godina popušila u zahodu da me prebaci u sportsku rubriku jer mi je kulture bio pun kurac... jebote, sve neki pederčići sa gomilom izdrkotina.... dakle prebacio me on u sportsku i evo, nakon tri godine i to mi dopizdilo. Nije sport što je bio, stari moj... sve neki pederčići... Sad ja Tepšiću lipo kažem da me prebaci u vanjsku politiku jer mi se malo putuje po Europi... i zamisli ti moj Damire... kaže meni Tepšić da je to malo previše visoko za moje pušenje. Pa pička ti materina, šta bi ja trebala tebi radit za vanjsku politiku, jebote? Oš guzice, mater ti tvoju govnersku... ma ljudi smo, dogovorit ćemo se... daj Heli, upotrebi maštu... jebala te mašta, ako iko ima mašte, onda sam to ja... jebote, pa ne bi radila u Vjesniku

preko 40 godina da nemam mašte... pa ti ja odem pod pauzom u papirnicu i kupim jebeno crvenu traku široku 5 centimetri, a dugačku dva i po metri pa oko podne odosmo u onaj motel... Plitvice i dok je on prao onu svoju žlundru u kupatilu, ja ti se skinem, legnem u onaj jebački krevet i omotam oko trbuha onu jebenu traku i na pupku si napravim jebačku mašnu... eto ti na mašte pa ti sad jebi ak si muško. I čuj sad jada, moj Damire. Ja ti se onako jebački raskrečim na krevetu da mi odmah vidi jebenu picu zijevalicu i čekam... i čekam... ništa. Jebote, nema ti njega iz zahoda ko da ima pitona za oprat. Tepšićuuu!!! Tepšićuuu!!! Vičem ja, a on ništa. Mislim si ja da je crko ili šta pa se dignem i otvorim vrata kupatila... jebote, imam šta vidit... budali ispala vijagra pa kleči na podu i onako ćorav bez naočala pipa po podu i uzdiše. Jebala te vijagra da te jebala, tu gledaj... pa pokažem rukom prema jebenoj mašni. Tu gledaj budaletino, ja sam tvoja vijagra. A on... jebem ti ludog čovika... pogleda ravno u moju pičku i ušokira se ko da nikad nije vidio pravu pičku... e moj Damire, od šoka ti moj Tepšić poskoči i lupi glavom po umivaoniku... a ima ti on tvrdu glavu, jebote... made in Imotski... pa odvali umivaonik... i šta da ti pričam... ode glava zbog prave pičke... dvanaest šavova, moj Damire... dvanaest. Plus pecto kunića umivaonik, saniranje poplave do prizemlja još par hiljadarki... pa sat boravka motela tristo... katastrofa... tolke pare, a nije ni umočio, jebote. Katastrofa, ode moja vanjska u sto pizdi materinih... nego što ti samo šutiš... jebote, daj gukni golupčiću, šta tebe muči?

Što mene muči? Sve, baš sve me muči. A najviše me muči gdje tu u blizini ima dućan da si kupim žilet i prerežem si vene. A mogao bi me spasiti neki kompjuter shop gdje bih kupio dezintegrator ili još bolje, vremeplov da nadoknadim ovo vrijeme u Pivnici. Što sam ja bogu skrivio kad me ovako...

- Jebote, jes' ti mutav ili što? Nego daj naruči još jednu pivu, grlo mi se osušilo. Samo ja meljem, jebote. Što si lago na portalu da si lajav, a šutiš ko ministar kad ga pitaju za imovinu. Ma dobro, neka te... niko nije savršen. Nego, ajmo se mi nabrzaka dogovorit... odrasli smo ljudi. Ko što si valjda svatio, ja sam ti napaljena još od podneva pa bi bio red da me oladiš... jeli starkeljo? Oš me

povalit tu u zahodu il idemo tebi... meni... u 'otel? Šta si se usuko, jebote... nisi valjda impotentan? Ma nema frke, pokupila ja onu vijagru s poda... oš uzet il nećeš? Ajde bogati, nemoj se stidit, stavit ću i onu jebenu mašnu... ma koji ti je kurac? Šta odugovlačiš, nemam ti ja vrimena za predigru... ajmo družē...o jebote... Nisam imao želudac više ju slušati, a još manje gledati. A toliko sam očekivao od te prve ljubavne kave. Gospode, gdje trebam potpisati za celibat do kraja života? Srušio mi se cijeli svijet. Zar sam stvarno takvog horoskopa... karme... sudbine? Zar Bog nije mogao biti milostiv pa me bacio pod tramvaj?

- Ajme lipi moj, jel' tebi dobro? Šta si probljedio, jebote?
- Oprostite... gospođo, sjetio sam se da sam impotentan... rat... znate... nagazna mina.
- Jebote, baš si neka pederčina. Mogo si imat muda pa to napisat u svom profilu da ne gubim vrime. Sram te bilo, lažovčino... NERASTU... VOLE... ma idi u pičku materinu, tako izvarat sirotu poštenu ženu...

Dalje nisam slušao tu Ženu već izjurim kroz vrata sa tvrdom odlukom da legnem na prvu tramvajsku prugu da si skratim muke. Ali, kad te ne ide, onda te ne ide. Pa lupim glavom po znaku na kojem lijepo piše:

Pruga u rekonstrukciji od ... do...

Koristite naše autobuse